

- 3) **Naruszenie prawa, naruszenie art. 3a ust. 1 dyrektywy 89/552/EWG zmienionej dyrektywą 97/36/WE, niewłaściwe zastosowanie art. 296 TFUE, naruszenia art. 36 statusu Trybunału Sprawiedliwości** (błędne zaklasyfikowanie finałów mistrzostw świata FIFA w piłce nożnej, przekroczenie granic kontroli sądowej, oparcie się na uzasadnieniu niezawartym w zaskarżonej decyzji; błędne ustalenie okoliczności faktycznych dotyczących „drugorzędnych” meczów i wyciągnięcie na tej podstawie niesłusznych wniosków prawnych, uznanie uzasadnienia podanego w zaskarżonej decyzji za wystarczające, brak rozpatrzenia podniesionych argumentów).

Wnosząca odwołanie wskazuje, że Sąd naruszył prawo Unii poprzez stwierdzenia, iż Komisja słusznie uznała — i należy to uzasadniła — że całe finały mistrzostw świata FIFA w piłce nożnej stanowią wydarzenie o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa Zjednoczonego Królestwa w rozumieniu dyrektywy 89/552/EWG zmienionej dyrektywą 97/36/WE. W szczególności Sąd naruszył prawo i wyciągnął błędne wnioski prawne z okoliczności faktycznych, zgadzając się z bezpodstawnymi twierdzeniami Komisji, jakoby całe finały mistrzostw świata FIFA w piłce nożnej miały „szczególny powszechny oddźwięk w Zjednoczonym Królestwie”, były tradycyjnie transmitowane w ogólnodostępnym programie telewizyjnym i zyskiwały dużą widownię telewizyjną.

- 4) **Naruszenie prawa, naruszenie TFUE, naruszenia art. 3a ust. 1 i 2 dyrektywy 89/552/EWG zmienionej dyrektywą 97/36/WE, niewłaściwe zastosowanie art. 296 TFUE, naruszenie art. 36 statusu Trybunału Sprawiedliwości** (niewwzględnienie celu kontroli sądowej; stwierdzenie, że Komisja słusznie uznała — a także należy to uzasadniła — iż zgłoszone przepisy są zgodne z prawem Unii i że wynikające z nich ograniczenia są proporcjonalne; błędna wykładnia zakresu prawa do informacji i interesu ogólnego polegającego na szerokim dostępie widowni do telewizyjnej relacji z wydarzeń o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa).

Zarzut ten dzieli się na trzy części:

Część pierwsza: Wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył prawo Unii poprzez stwierdzenie, iż Komisja słusznie uznała, że przepisy zgłoszone przez Zjednoczone Królestwo są zgodne z prawem Unii, mimo że w zaskarżonej decyzji nie zostało zbadane ograniczenie swobody przedsiębiorczości. Ponadto Sąd naruszył prawo Unii poprzez stwierdzenie, że ograniczenie swobody przedsiębiorczości jest proporcjonalne oraz poprzez stwierdzenie, że Komisja słusznie uznała — i należy to uzasadniła — iż ograniczenie swobody świadczenia usług jest proporcjonalne.

Część druga: Wnosząca odwołanie wskazuje, że Sąd naruszył prawo Unii poprzez stwierdzenie, iż Komisja słusznie uznała, że przepisy zgłoszone przez Zjednoczone Królestwo są zgodne z prawem Unii, mimo że w zaskarżonej decyzji

nie zostało zbadane ograniczenie prawa własności FIFA. Ponadto Sąd naruszył prawo Unii poprzez stwierdzenie, iż ograniczenie prawa własności FIFA jest proporcjonalne.

Część trzecia: Wnosząca odwołanie uważa, że Sąd naruszył prawo Unii poprzez stwierdzenie, iż Komisja słusznie uznała — i należy to uzasadniła — że zgłoszone przez Zjednoczone Królestwo przepisy są zgodne z zasadami Unii w dziedzinie konkurencji, ponieważ ograniczenie swobody świadczenia usług jest uzasadnione. Ponadto Sąd naruszył prawo Unii poprzez stwierdzenie, że dokonując oceny ograniczenia konkurencji, Komisja nie była zobowiązana do określenia rynków właściwych, oraz że wspomniane przepisy nie powodują nadania praw specjalnych w rozumieniu art. 106 ust. 1 TFUE.

- (1) Dyrektywa Rady z dnia 3 października 1989 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej (Dz.U. L 298, s. 23)
- (2) Dyrektywa 97/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 czerwca 1997 r. zmieniająca dyrektywę Rady 89/552/EWG w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej (Dz.U. L 202, s. 60)
- (3) Decyzja Komisji 2007/479/WE z dnia 25 czerwca 2007 r. w sprawie zgodności z prawem wspólnotowym środków przyjętych przez Belgię na mocy art. 3a ust. 1 dyrektywy Rady 89/552/EWG z dnia 3 października 1989 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej (Dz.U. L 180, s. 24)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Ítéltábla (Węgry) w dniu 11 maja 2011 r. — Észak-dunántúli Környezetvédelmi és Vízügyi Igazgatóság, Hochtief Construction AG Magyarország Fióktelepe przeciwko Közbeszerzési Tanácsa Közbeszerzési Döntőbizottság

(Sprawa C-218/11)

(2011/C 232/23)

Język postępowania: węgierski

Sąd krajowy

Fővárosi Ítéltábla

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Észak-dunántúli Környezetvédelmi és Vízügyi Igazgatóság, Hochtief Construction AG Magyarország Fióktelepe

Strona pozwana: Közbeszerzési Tanácsa Közbeszerzési Döntőbizottság

Interwenient: Vegyépszer Építő és Szerelő Zrt., MÁVÉPCCELL Kft.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepis stanowiący, że określonych minimalnych zdolności, o których mowa w art. 44 ust. 2 dyrektywy 2004/18/WE⁽¹⁾, żąda się zgodnie z art. 47 ust. 1 lit. b) tej dyrektywy, można interpretować w ten sposób, że instytucje zamawiające mają prawo powiązać minimum zdolności z pojedynczym wskaźnikiem z dokumentu rachunkowego (bilansu) wybranym przez nie do celów weryfikacji zdolności ekonomicznej i finansowej?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pierwsze pytanie, sąd pragnie się również dowiedzieć, czy wymóg spójności, o którym mowa w przywołanym art. 44 ust. 2 dyrektywy, spełnia informacja (wynik finansowy za rok obrotowy) wybrana do celów oceny minimalnych zdolności, mająca różną treść w zależności od przepisów rachunkowych poszczególnych państw członkowskich.
- 3) Czy do skorygowania różnic, które występują bezsprzecznie między państwami członkowskimi, wystarczy, by instytucja zamawiająca, oprócz żądania wybranych dokumentów do celów poświadczenia zdolności ekonomicznej i finansowej, zagwarantowała możliwość posłużenia się danymi zewnętrznymi (art. 47 ust. 3) czy też, w celu spełnienia wymogu spójności w odniesieniu do wszystkich dokumentów wskazanych przez zamawiającego, powinien on zagwarantować, że wspomnianą zdolność można poświadczyć w inny sposób (art. 47 ust. 5)?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (Dz.U. L 134, s. 114).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 11 maja 2011 r. — BrainProducts GmbH przeciwko Bio Semi V.O.F. i in.

(Sprawa C-219/11)

(2011/C 232/24)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: BrainProducts GmbH

Strona pozwana: Bio Semi V.O.F., Antonius Pieter Kuiper, Robert Jan Gerard Honsbeek, Alexander Coenraad Metting van Rijn

Pytanie prejudycjalne

- 1) Czy artykuł przeznaczony przez wytwórcę do stosowania u ludzi w celu badania procesu fizjologicznego stanowi wyrób

medyczny w rozumieniu art. 1 ust. 2 lit. a) tiret trzecie dyrektywy 93/42/EWG⁽¹⁾ tylko wtedy, gdy jest przeznaczony do celów medycznych?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/42/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r. dotycząca wyrobów medycznych (Dz.U. L 169, s. 1), ostatnio zmieniona dyrektywą 2007/47/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 września 2007 r. (Dz.U. L 247, s. 21)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberverwaltungsgericht Berlin-Brandenburg (Niemcy) w dniu 11 maja 2011 r. — Leyla Ecem Demirkan przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-221/11)

(2011/C 232/25)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberverwaltungsgericht Berlin-Brandenburg.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Leyla Ecem Demirkan

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pojęcie swobodnego świadczenia usług w rozumieniu art. 41 ust. 1 protokołu dodatkowego do Układu ustanawiającego stowarzyszenie między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Republiką Turcji z dnia 23 listopada 1970 r.⁽¹⁾ obejmuje również bierną swobodę świadczenia usług?
- 2) Na wypadek udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: czy wynikająca z układu stowarzyszeniowego ochrona biernej swobody świadczenia usług na podstawie art. 41 ust. 1 protokołu dodatkowego rozciąga się również na obywateli tureckich, którzy — tak jak skarżąca — zamierzają przyjechać do Republiki Federalnej Niemiec nie w celu skorzystania z konkretnej usługi, lecz w celu odwiedzenia krewnych na okres pobytu nieprzekraczający trzech miesięcy i powołują się na samą możliwość bycia odbiorcą usług na terytorium Niemiec?

⁽¹⁾ Dz.U. 1972, L 293, s. 4.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd — Warna (Bułgaria) w dniu 16 maja 2011 r. — TEC Haskowo AD przeciwko Direktor na Direkcija „Obzhalwane i uprawnienie na izpylnienieto” — Warna, pri Centralno uprawnienie na Nacionalna agencija za prihodite (dyrektorowi dyrekcji ds. odwołań i zarządzania egzekucją w Warnie przy centralnym zarządzie Narodowej Agencji Skarbowej)

(Sprawa C-234/11)

(2011/C 232/26)

Język postępowania: bułgarski

Sąd krajowy

Administratiwen syd — Warna